

[Haustrup Clemmensen.]

denne lovgivning. Vi finder, at det er overordentlig rimeligt og velbegrundet. Vi lægger vægt på også at fremføre — og synes måske, det fra tid til anden skulle fremføres stærkere også fra anden side — at det er naturligt og rigtigt, at den enkelte borger med det velstandsniveau, vi efterhånden er nået op på i Danmark, også ofrer noget på sin kunstinteresse. Vi er ikke overbevist om, at gratismentaliteten på dette område er særlig værdifuld. Vi tror, at der også her kunne være brug for en ændret indstilling og en ændret mentalitet.

Afgørende for alt kulturlivs trivsel er imidlertid, at kulturudfoldelsen kan foregå i frihed. Når vi fra konservativ side ganske klart har erkendt vor enighed i formålet, er det derfor vor pligt at understrege, at spørgsmålet om at sikre den fuldstændige frihed for denne kunstneriske udvikling, sikre den uafhængighed i forholdet til såvel statsmagten som til enkelte kredses mere eller mindre ensidige kunstneriske smagsopfattelse, må være noget afgørende, noget, der fra alle sider bør lægges vægt på. I denne sammenhæng må vi understrege — hvad der også blev fremhævet af den socialdemokratiske ordfører — at der jo på adskillige måder bygges videre på en udvikling, endda en meget lang udvikling.

I den forbindelse er det mig magtpåliggende at spørge den højtærede minister, hvilke hensyn der er taget til denne udvikling og de erfaringer, man har høstet. Det er jo en helt given ting, at kunstakademiet her på en helt naturlig måde må komme ind i billedet. Jeg vil derfor spørge: hvordan har kunstakademiets votum været vedrørende denne lovgivnings udformning? Hvilke råd har den højtærede minister fået fra kunstakademiet? Jeg må tilstå, at når man ser på selve lovforslaget og dets opbygning, har man en lille smule svært ved at tro, at den højtærede minister for kulturelle anliggender kan bevare den fundats, der så sent som i 1959 er fornyet for kunstakademiet, og hvori der udtrykkeligt står, at akademirådet skal være statens rådgiver i kunstneriske spørgsmål. Man må indrømme, at det er en meget beskeden rådgivningsopgave, der bliver tilbage i forhold til den anden administration, der nu søges bygget op.

Jeg vil også gerne spørge, hvilke udtalel-

ser man har indhentet fra statens kunsthøjnævn, der gennem de år, det har eksisteret, så vidt jeg kan bedømme det, har udført en overordentlig anerkendelsesværdig og dygtig indsats. Når man skal bygge videre på en sådan indsats, må det være naturligt at indhente udtalelser om de erfaringer, der her er indvundet. Når jeg spørger om disse ting, er det, fordi, jeg ikke føler mig overbevist om, at den opbygning, den højtærede minister har foreslået, i enhver henseende er tilstrækkelig, netop til at sikre denne uafhængighed og frihed.

Jeg lægger naturligvis også stor vægt på effektivitet, handlekraft og alt, hvad der betyder noget i et moderne, gennemindustrialiseret samfund, men jeg er ikke sikker på, at man uden videre kan overføre det til de kunstneriske opgaver og kunstneriske afgørelser, der her skal træffes. Må jeg f. eks. bemærke, at sammensætningen af det 25 mand store repræsentantskab vel i høj grad bør gennemgås under udvalgsarbejdet. Der er adskillige ting, som dér virker overraskende. Lad mig blot nævne, at en så centralt placeret personlighed i dansk kulturliv og kunstliv som kunstmuseets direktør ikke har fundet nåde og dermed plads i dette store repræsentantskab. Lad mig også nævne, at jeg synes måske nok det er at gå meget vidt, at den højtærede minister ikke blot skal afgøre, hvem der skal være formand for dette repræsentantskab, men også i virkeligheden skal afgøre, hvem der skal sidde i de tre 3 mands udvalg, der skal have hele hovedindflydelsen. Jeg ved vel, at der er tale om en 3 års periode, og at der ikke umiddelbart kan finde genvalg sted, og det synes jeg er en god bestemmelse; men denne efter min mening noget hårfine sondring med, at ministeren beskikker to af de tre medlemmer efter forslag fra repræsentantskabet og udpeger det tredje medlem efter at have rådført sig med repræsentantskabet, giver efter min mening en meget afgørende indflydelse på enkelt hold, som jeg finder uheldig. Jeg synes, det ville være naturligt netop dér at give større indflydelse til repræsentantskabet for på den måde at sikre den fulde uafhængighed af statslige organer. Jeg ved ikke, om den højtærede minister allerede har gjort sig tanker om, hvordan disse tre 3 mands udvalg skal sammensættes, om det f. eks. er personligheder fra kultur-